

GŁÓWNE LINIE DUSZPASTERSTWA POWOŁAŃ MISJONARZY ŚWIĘTEJ RODZINY (2012-2016)

01. Duszpasterstwo powołań jest zadaniem, które wypływa z samej Ewangelii i z charyzmatu, który nas gromadzi i ożywia. Jest rzeczą oczywistą, że *dostrzegamy pilną potrzebę z powodu zmniejszenia się liczby członków*, ale duszpasterstwo powołań jest przede wszystkim służbą, którą powierza nam Kościół i której wierni od nas oczekują.
02. *Konstytucje* mówią, że „apostolat powołań jest naszym poważnym zadaniem”, aby realizować naszą misję w Kościele i w świecie. Nie oznacza to, że szukamy jedynie powołań do życia zakonnego i służby kapłańskiej dla własnego Zgromadzenia (K 3; DG 08), ale zasadniczo oznacza promowanie różnych powołań eklezjalnych dla całego Kościoła i świata.
03. Biorąc na serio zmiany w kulturze i w dzisiejszym życiu chrześcijańskim trzeba w duszpasterstwie powołań przebiec „nowe drogi”, będąc przekonanymi, że w życiu chrześcijańskim *winniśmy być zaangażowani wszyscy*, bez wyjątku. Jesteśmy również świadomi, że przez przykład braterskiego życia i przez entuzjazm prowadzimy naszą misję, która przygotowuje teren dla różnych powołań (K 3; DG 07).
04. Zarząd Generalny jest uwrażliwiony na potrzebę autentycznego i szeroko zakrojonego duszpasterstwa powołaniowego, dostrzeganą w całym Kościele; jest zaangażowany w ożywienie charyzmatu Zgromadzenia. Dlatego przyjmując sugestie, przedstawione przez uczestników *Spotkania Duszpasterzy Powołań*, które odbyło się w październiku 2010 r. na Madagaskarze, ustala te *linie wyznaczające kierunek*, ważne do grudnia 2016 r., do pracy powołaniowej w całym Zgromadzeniu.

I - FUNDAMENTY

05. Fundamenty naszego zaangażowania w duszpasterstwo powołań pochodzą przede wszystkim z wiary, którą otrzymaliśmy w Kościele:
 - a) Aktualne są słowa Jezusa Chrystusa: „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Mt 9,37);
 - b) Jezus Chrystus nadal powołuje i posyła mężczyzn i kobiety na swoje żniwo: „Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi” (Mk 1,17);
 - c) Kościół jest zgromadzeniem osób powołanych i posłanych, a *różne powołania* uzupełniają się i są jednakowo ważne;
 - d) *Powołania o szczególnej konsekracji* (życie konsekrowane i wyświęceni) nadal są istotnymi dla życia Kościoła;
 - e) Duszpasterstwo powołań jest posługą, do której lud Boży ma prawo;
 - f) Kościół żywy, dynamiczny i misyjny budzi i przygotowuje powołania;
 - g) Nasze konkretne świadectwo braterskiego i misyjnego życia jest tym, co zapewnia wiarygodność duszpasterstwa powołań;
 - h) Służba różnym powołaniom jest podstawowym elementem naszego charyzmatu.

II - MOTYWACJE

06. Tym, co napędza apostolat powołań nie jest tylko konieczność zapełnienia instytucjonalnych dziur lub utrzymania pewnej określonej struktury kościelnej. Porusza nas przede wszystkim własny zapał ewangeliczny, który skłania nas do prowadzenia dzisiejszych ludzi do osobistego spotkania z Jezusem, drogą, prawdą i życiem, a także obowiązek udzielenia odpowiedzi na Jego wezwanie.

07. Ponadto:

- a) Ks. Berthier był entuzjastycznym animatorem i kompetentnym formatorem różnych powołań. W Świętej Rodzinie podkreśla on środowisko wzrostu powołaniowego, zawierającego w sobie powołanie „świeckie” i małżeńskie Maryi i Józefa;
- b) Współpraca w tym, by Bóg nadal powoływał młodych do misji jest prawdziwą służbą; nie jest ciężarem, ale łaską i przywilejem;
- c) Tak Kościół powszechny, jak i lokalny, w dalszym ciągu potrzebują różnych powołań;
- d) Również i dzisiaj młodzież jest wielkoduszna, ale potrzeba kogoś, kto ją zapali i skieruje na drogę powołania;
- e) Wobec powiększania się naszej misji i *zmniejszania liczby członków*, trzeba nam budzić i pociągać młodych do naszej szczególnej misji.

III - ZASADY

08. Ruch odnowy teologicznej, duchowej i eklezjalnej, zapalony i poparty przez Sobór Watykański II, wymaga od nas odnowionego duszpasterstwa powołań. To uaktualnione duszpasterstwo powołań (patrz *Nuove Vocazioni per una Nuova Europa*, 26):

- a) Jest autentyczną i unifikującą perspektywą duszpasterstwa ogólnego: stopniowego i spójnego, ogólnego i specyficznego, powszechnego i stałego, personalnego i wspólnotowego;
- b) Jest odpowiedzialnością całej wspólnoty kościelnej, która musi włączyć się w duszpasterstwo organiczne i inspirować cały apostołat Kościoła;
- c) Winno dokonywać się w harmonii i ścisłej współpracy z duszpasterstwem młodzieży i duszpasterstwem rodzin;
- d) Winno znać młodzież, mieć do niej zaufanie i prowadzić z nią dogłębny dialog, zdając sobie sprawę z kulturowego pluralizmu i specyfiki miejskiego świata młodzieży;
- e) Winno budzić i formować świeckich animatorów powołań, świadomych, że każde powołanie i każdy charyzmat ma swoją godność i wartość w Kościele;
- f) Winno przemieniać nasze domy formacyjne w centra powołaniowego promieniowania i przyjmowania powołanych oraz unikać prostej reklamy i „piractwa” powołaniowego.

IV - ZMIANY

09. Starając się wziąć na serio kulturowe zmiany, które nastąpiły pod koniec minionego wieku, Kościół prosi, by zaadaptować serię zobowiązujących zmian w duszpasterstwie powołań (patrz *Nuove Vocazioni per una Nuova Europa*, 13). Nie dotyczy to jedynie „nowych kościołów” czy Prowincji, ale również kościołów i Prowincji „starego chrześcijaństwa”. Trzeba odważyć się na szereg przejść, wśród których:

Z DUSZPASTERSTWA POWOŁAŃ...	DO DUSZPASTERSTWA POWOŁAŃ...
a) stanu wyjątkowego, związanego z sytuacją kryzysu i niedostatku powołaniowego...	które byłoby wyrazem <i>stałego i konsekwentnego</i> macierzyństwa Kościoła, otwartego na niepowstrzymany plan Boży;
b) które dowartościowuje i promuje przede wszystkim <i>niektóre powołania</i> ...	które promuje i dowartościowuje <i>wszystkie</i> powołania eklezjalne;

c) które ogranicza swoje pole działania do <i> pewnych kategorii osób...</i>	które miałyby odwagę <i> zaproponować wszystkim</i> nowinę i ofertę powołaniową
d) które rodzi się z <i> obawy i roszczenia zachowania określonych poziomów obecności i dzieł...</i>	które rodzi się z <i> nadziei</i> i z wiary chrześcijańskiej i które rzutuje na nowość i przyszłość, ku której Bóg nas dopinguje;
e) często <i> niepewne i wstydlive</i> , prawie jako coś gorszego w odniesieniu do „kultury antypowołaniowej” ...	<i> ożywianego pewnością</i> , że w każdej osobie znajduje się autentyczny dar Boży, który czeka, by zostać odkrytym;
f) mające jako główny cel <i> werbunek</i> poprzez reklamę, nacechowaną „konkurencyjnością” ...	mające na celu <i> służbę osobie</i> , ponieważ potrafi rozeznaczyć plan Boży co do jej życia dla budowania Kościoła;
g) ożywiane roszczeniem <i> rozwiązania kryzysu powołaniowego</i> przy pomocy dyskusyjnych wyborów („sprowadzając powołania” skądinąd)...	prowadzone z przekonania, że Pan nadal powołuje w <i> każdym Kościele i w każdym miejscu</i> ;
h) złożone z inicjatyw i przypadkowych doświadczeń, z animatorami <i> wolontariuszami i często improwizującymi samotnikami</i>	które prowadzi proces <i> edukacji powołaniowej</i> i używa mądrej <i> metody towarzyszenia</i> ;
i) chore na „patologię <i> zmęczenia</i> ” i <i> rezygnacji</i> , którą przypisuje aktualnemu pokoleniu młodzieży jako jedyny powód kryzysu powołaniowego...	które miałyby <i> odwagę postawić sobie właściwe pytania</i> , aby zrozumieć ewentualne błędy i dojść do nowego, kreatywnego porwywu
j) które liczy na działaczy powołaniowych, stawiających przede wszystkim na <i> zbieranie powołań</i>	które przygotowuje animatorów, którzy stają się coraz bardziej <i> nauczycielami wiary i formatorami powołań</i> .

V – ORGANIZACJA

10. Jest jasne, że nie jest to praca, która mogłaby być wykonywana przez pojedynczego współbrata. Wszyscy członkowie, i Prowincja jako taka, muszą nieustannie oceniać swą pracę na rzecz powołań i *zdefiniować poważny i szeroki projekt*. Duszpasterstwo powołań jako zadanie wspólnoty eklezjalnej i zakonnej, musi tworzyć elementarne struktury na różnych poziomach:

- a) Ekipa powołaniowa w *każdej parafii*, w której pracujemy;
- b) W każdej wspólnotcie zakonnej jeden współbrat odpowiedzialny;
- c) Jeden (lub więcej) współbrat odpowiedzialny w *każdej Prowincji*;
- d) Poszerzona ekipa prowincjalna, z odpowiedzialnymi ze Wspólnot;
- e) Jeden współbrat odpowiedzialny w ramach *Zgromadzenia*.

V – DROGI

11. Trzeba zawsze szanować tradycje i inicjatywy, podjęte w różnych regionach i Prowincjach. Duszpasterstwo powołań zawsze jest inkulturowane i dostosowane. Lecz, inspirowane się na ikonie z Emmaus (patrz Łk 24,13-35), chcemy zapewnić *wspólną drogę*, z następującymi etapami:

ETAP	ŚRODKI	ODPOWIEDZIALNI
1) Siać i motywować (zawsze i wszędzie, szczególnie wśród harcerzy, ministrantów i młodzieży);	Głoszenie Ewangelii Powołania w zwyczajnym duszpasterstwie młodzieży i rodzin; rekolekcje i kursy;	Wszyscy członkowie Wspólnoty i Prowincji; świeccy z ekip parafialnych;
2) Zwrócić się osobiście (do młodych, którzy przychodzą do wspólnoty) i powołać ich;	Różne środki i zasoby organicznego duszpasterstwa powołań;	Wszyscy członkowie Wspólnot i Prowincji i ekipy świeckich;
3) Towarzyszyć i formować (młodzież szukająca swego powołania, wolontariusze);	Programy i konkretne działania animacji i formacji powołaniowej; kierownictwo duchowe	Ekipy parafialne, odpowiedzialni ze Wspólnot i ekip prowincjalnych;
4) Przyjmować i sprzyjać rozpoznawaniu powołań (młodzi, którzy chcą doświadczyć życia z nami);	Odwiedzanie rodzin, rekolekcje, tymczasowe przyjmowanie do naszych domów, rozmowy, pomoc specjalistów, itp.;	Odpowiedzialni we Wspólnotach, ekipa Prowincji i współbrat odpowiedzialny.

VI – DZIAŁALNOŚĆ

12.:W odniesieniu do konkretnych działań wiemy, że również te różnią się w regionach. Dlatego **do zadań każdej Prowincji należy wypracowanie i realizacja Projektu Duszpasterstwa Powołań i konkretnego Programu na każdy rok**. Możemy jednak jako Zgromadzenie zaproponować pewne formy priorytetowe i wspólne działania.

- a) Modlitwy i nabożeństwa powołaniowe w każdej wspólnotcie i parafii;
- b) Grupy *lectio divina* i modlitwy o powołania w każdej wspólnotcie i parafii;
- c) Spotkania modlitewne, regularna animacja i dialog z młodzieżą;
- d) Dni skupienia i rekolekcje o charakterze Powołaniowym;
- e) Wydarzenia sportowe, kulturalne i religijne dla młodzieży;
- f) Obecność we współczesnych środkach przekazu i sieciach społecznościowych;
- g) Wydawanie i rozprowadzanie specyficznych materiałów (kalendarze, foldery, T-shirty, książeczki, itp.);
- h) Dni i kursy formacyjne dla świeckich animatorów powołaniowych;
- i) Dni wspólnego życia z młodzieżą w naszych wspólnotach i domach formacyjnych;
- j) Odwiedziny rodzin i wspólnot powołanych.

VII – ROZEZNAWANIE

13.Młodym, którzy rozpoznają znaki powołania Bożego do życia zakonnego i misyjnego w duchu i na sposób Świętej Rodziny, ofiarujemy naszą pomoc w rozeznawaniu. Oto kilka kryteriów rozeznawania autentyczności powołania:

- a) Dobre zdrowie fizyczne i psychiczne;
- b) Wolność, przekonanie i autonomia w podejmowaniu decyzji;
- c) Otwartość na łaskę Bożą, która działa we własnym życiu;
- d) Dojrzała wiara i osobista decyzja naśladowania Jezusa Chrystusa;
- e) Mocne i świadome pragnienie służenia braciom i siostram;

- f) Pragnienie i zdolność życia we wspólnocie;
- g) Dowartościowanie charyzmatu misyjnego Zgromadzenia;
- h) Wola uczestniczenia w działalności Misjonarzy Świętej Rodziny.

VIII – PROWINCJE STARSZE

14. Nasze duszpasterstwo powołań nie stawia sobie jako jedyny cel rekrutację młodzieży dla wypełnienia dziur apostołskich, ani też tego, by podtrzymywać starą strukturę duchowną. Mając jako misję towarzyszenie i formowanie wiernych w odkrywaniu i aktualizowaniu ich powołań w Kościele i w świecie, *duszpasterstwo powołań nie jest przywilejem czy odpowiedzialnością jedynie młodych Prowincji. Prowincje mniej młode* mogą i powinny, wedle ich możliwości, realizować apostolat powołań, którego Kościół i Zgromadzenie potrzebują, poprzez niektóre postawy i działania:
- a) Zachowując przekonanie, że Bóg nadal potrzebuje i wciąż powołuje robotników na swoje żniwo;
 - b) Organizując i wspierając grupy modlitwy o powołania we Wspólnotach zakonnych lub w parafiach;
 - c) Modląc się każdego dnia we Wspólnotach o powołania;
 - d) Nadając każdemu z apostołatów znamię powołaniowe;
 - e) Promując powołania świeckie w Kościele i w społeczeństwie;
 - f) Rozprzestrzeniając informacje powołaniowe Zgromadzenia;
 - g) Adoptując (duchowo i ekonomicznie) młodszą Prowincję i nawiązując z nią więzy komunikacji i modlitwy;
 - h) Utrzymując dyspozycyjność w towarzyszeniu i przyjmowaniu powołanych (młodych i nie tylko), którzy nas szukają.

IX – ANIMATOR POWOŁANIOWY

15. Nie chcemy nakreślać zbyt idealnego profilu animatora duszpasterstwa powołań. Lecz ci, którzy są mianowani na odpowiedzialnych za animację powołaniową winni być gotowi na dojrzewanie pewnych warunków lub istotnych **umiejętności**:
- a) Czuć się zrealizowanym i szczęśliwym, owoc odkrycia i codziennego doświadczania własnego powołania, aby przedstawić pozytywny obraz życia zakonnego, kapłańskiego i misjonarskiego;
 - b) Zaakceptować i przeżywać z radością służbę, która została powierzona przez Zgromadzenie dla dobra Kościoła i społeczeństwa;
 - c) Być otwartym na wszystkie powołania i na wszystkie posługi, istniejące w Kościele, dowartościowując je w ich komplementarności;
 - d) Posiadać podstawową formację w zakresie Duszpasterstwa Młodzieży i Powołań, aby znać rzeczywistość społeczną, tendencje kulturowe i problemy, które mogą się pojawić w towarzyszeniu młodym.
16. Potrzeba, by animator powołaniowy rozwijał w sobie skłonności, które pomagają mu realizować jego misję z prostotą i entuzjazmem. Oto niektóre *skłonności, które zdają się być fundamentalnymi*:
- a) *Postawa kontemplatywna* lub też zdolność odkrywania obecności Boga w konkretnym życiu;
 - b) *Słuchanie i otwarcie* na głos Boga, który mówi poprzez znaki czasu, szczególnie w młodych, ku którym skierowana jest posługa rozeznawania i animowania;
 - c) *Uniwersalny umysł i serce*, aby świadczyć o eklezjalnej komunii, współpracować w programach diecezjalnych i dowartościowywać różne powołania w Kościele;

- d) *Być osobą wspólnotową i mieć poczucie przynależności do Zgromadzenia, uznanie dla O. Berthiera i utożsamianie się z naszym charyzmatem i z naszą duchowością;*
- e) *Prawdziwa miłość do młodych, miłość głoszona bardziej poprzez życie, aniżeli słowa, piękno życia, całkowicie oddanego Bogu i Jego Królestwu.*

X – MODLITWA

Siewco pola i Pasterzu stada,
patrzając na dzisiejszy świat, Twoje serce wzrusza się:
tylu ludzi zmęczonych jest i wyczerpanych
i żyją jak owce, które nie mają pasterza;
źniwo jest wielkie, ale robotników mało.

Proś Ojca żniwa, aby posłał robotników, którzy służą:
mężczyzn i kobiety o wielkim sercu, miłującym i mocnym w walce;
hojnych w całkowitym oddaniu się Tobie i Twemu ludowi;
gotowych żyć w braterstwie ponad więzami krwi czy narodowości:
pragnących być bliźniami tych, którzy są daleko.

Obudź w nas i w naszych wspólnotach
tę samą żarliwość, która spalała serce O. Berthiera.
Uczyń z nas niestrudzonych apostołów powołań;
stwórz w naszych wspólnotach atmosferę przyjaźni i wzrostu
dla tych, których Ty powołujesz do służby Twoim i naszym braciom i siostram.
Amen.

(Zatwierdzono podczas posiedzenia Zarządu Generalnego 09.01.2012 r.)

Tłumaczył: Ks. Bogdan Mikutra MSF, Sekr. Prow.